

RESSÒ DE LA PARAULA

AMOR I MORT (III):

Victòria de l'amor

Sens dubte aquestes crides a obrar en tot la bondat, el perdó, la justícia, la rectitud, la pau, etc., no se sostenen si hom no està convençut que totes aquestes virtuts acaben triomfant. És a dir, si un no es basa en la veritat que l'amor, compendi de tota virtut, venç en definitiva la mort, compendi de tots els mals i sofriments. Aquelles crides no tindrien sentit sense aquest triomf definitiu. No ens serveixen les raons d'«utilitat», que alguns addueixen, per exigir conductes justes o virtuoses: ens quedem curts quan diem «fem el bé, perquè així és millor per a tothom» o simplement «serem més feliços...». Els qui duen a terme conductes de mort, com odiar, venjar-se, abusar, mentir, difamar, matar, etc., no canvien de conducta a base de raons, ni aquestes ni d'altres, perquè en el fons pensen que aquestes conductes són les que els satisfan i els donen la felicitat.

L'única cosa que realment salva és la coincidència de l'amor amb el moment de la mort. És a dir, experimentar la mort com el moment en què un estima i és estimat. Així ho va afirmar Papini, sentint-se ja molt deteriorat de salut: «Malgrat la meua edat i per sobre dels meus mals, sento amb gran força la necessitat d'estimar i ser estimat». Una mort sense amor fa que la vida sencera sembli un fracàs i la mort mateixa un «fred horror» (J. E. Steinbeck, *A l'est de l'Edèn*).

Per a afrontar la mort amb dignitat hom ha de portar a la memòria l'amor ofert (no necessàriament correspost). Era la gran pregunta que es for-

mulava Jean Guitton en la seva última obra *El meu testament filosòfic*, on després de reproduir diàlegs imaginaris amb grans filòsofs i poderosos polítics, es veu com a espectador del seu propi judici, en el qual sobrevola la gran pregunta: veritablement, he estimat? Vindran com a testimonis santa Teresa de Lisieux i la seva pròpia esposa... El poeta Luis Rosales va declarar:

«Ningú no et pot prendre el que estimes. Ningú no t'ho pot prendre. En rigor, a mi m'han anat fent com soc les persones que vaig estimar. El que has estimat és el que et sosté; el que has estimat, aquesta serà la teua herència i res més».

Això tan sols pot ser veritat si afirmem que cada acte d'amor veritable és una empremta d'eternitat. Una llavor de vida indestructible que ve a florir i fruitar després de la mort.

Però també la presència de l'amor en la mort es dona en la seva forma d'«amor rebut». No sempre aquest amor és visible i conscient: la mort més trà-

gica i trista és aquella que es produeix en total solitud i abandó. Però, aquesta mort es pot donar realment?

Ens quedem amb la imatge de Jesús morint a la Creu. Després d'haver estimat tant, va cridar al Pare: per què m'has abandonat? Va continuar estimant-lo i lliurant-li el seu Esperit. Hi eren presents els qui més l'estimaven, un grup de dones i un deixeble. És el model del ben morir, la mort impregnada d'amor.

Té sentit, doncs, pregar la mort i el record dels éssers estimats ja morts. El monjo i poeta argentí Mamerto Menapace tenia raó en escriure:

«Quan un arbre se'n va del pati familiar deixa bo i dret un gran buit de llum. Per a qui no hi va compartir res, allà simplement no hi ha res. En canvi, per als qui es van acollir a la seva ombra o van compartir la seva presència rica en records, aquest buit de cel obert el torna a fer present en cada albada. Buscant-lo, els nostres ulls ensopeguen potser amb una estrella llunyana que s'ha quedat en el cel, naufraga de la nit que ara s'ha fet dia. Quants buits de cel obert tenim els qui cada cop avancem més encorbats!»

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Humilitat

La humilitat és l'aigua transparent que mostra amb nitidesa el millor de cadascú. Encoratja les nostres relacions i ens fa joiosa comunitat humana.

La paraula deriva del llatí *humilites*, humilis. Fa referència a la terra, humus. És la virtut que ens connecta i expressa el nostre ésser més originari, sense dobles ni fingiments. Ser allò que som, germans i germanes que viuen de l'Amor que sustenta i dona sentit a la vida, un Amor que cerca el bé de cada persona, que ens posa drets.

Deia santa Magdalena Sofia Barat: «Quan fecunda és l'acció dels qui esti-

men la humilitat i la practiquen! Donem-nos a aquesta virtut tan estimada del Diví Mestre, i tots els béns ens vindran amb ella.»

La humilitat és la virtut que potencia les persones, permetent la vida de tots, incloent-hi, sumant, compartint, alegrant el cor. Fa caure defenses i ens allibera d'esforços inútils d'aparentar allò que no som. És la clau de la llibertat interior que tant anhelem.

Jesús ens diu: «Apreneu de mi que soc mans i humil de cor, i trobareu descans per a les vostres ànimes». És en aquesta escola on trobarem la llibertat, la pau, i la felicitat que tant desitgem.

La humilitat és allò oposat a l'orgull. En aquest món on sembla que calgui inflar els «egos» per sobreviure, competint contra els germans, generant divisió i malestar, la humilitat apareix com l'aigua vivificadora sobre el cor ressec.

Ens convida a compartir els dons rebuts amb simplicitat i a fer-los servir per al bé de tots. La humilitat és la veritat, és l'antídot de l'orgull i del mal.

Magdalena Sofia, dona profundament unida al Cor de Jesús, va entendre que «l'Esperit Sant baixa fins a l'humil, habita a l'interior, conversa amb el senzill».

Trobar persones humils eixampla el cor, oxigena l'ambient, neteja el cor, és un regal d'amor, és el paisatge serè que reconforta l'ànima.

Gna. Margarita Bofarull

ECO DE LA PALABRA

AMOR Y MUERTE (III):

Victoria del amor

Sin duda esas llamadas a obrar en todo la bondad, al perdón, a la justicia, la rectitud, la paz, etc., no se sostienen si uno no está convencido de que todas esas virtudes acaban triunfando. Es decir, si uno no se basa en la verdad de que el amor, compendio de toda virtud, vence en definitiva a la muerte, compendio de todos los males y sufrimientos. Aquellas llamadas no tendrían sentido sin este triunfo definitivo. No nos sirven las razones de «utilidad», que algunos esgrimen, para exigir conductas justas o virtuosas: nos quedamos cortos cuando decimos «hagamos el bien, porque así es mejor para todos» o simplemente «seremos más felices...». Quienes llevan a cabo conductas de muerte, como odiar, vengarse, abusar, mentir, difamar, matar, etc., no cambian de conducta a base de razones, ni estas ni otras, pues en el fondo piensan que esas conductas son las que les satisfacen y les dan la felicidad.

Lo único que realmente salva es la coincidencia del amor con el momento de la muerte. Es decir, experimentar la muerte como el momento en que uno ama y es amado. Así lo afirmó Papini, sintiéndose ya muy deteriorado de salud: «A pesar de mi edad y por encima de mis males, siento con gran fuerza la necesidad de amar y ser amado». Una muerte sin amor hace que la vida entera parezca un fracaso y la muerte misma un «frío horror» (J. E. Steinbeck, *Al este del Edén*).

Para afrontar la muerte con dignidad uno debe traer a la memoria el amor ofrecido (no necesariamente correspondido). Era la gran pregunta que se formulaba Jean Guitton en su última obra *Mi testamento filosófico*, donde tras reproducir diálogos imaginarios con grandes filósofos y poderosos políticos, se ve como espectador de su propio juicio, en el que sobrevuela la gran pregunta: ¿verdaderamente he amado? Vendrán como testigos santa Teresa de Lisieux y su propia esposa... El poeta Luis Rosales declaró:

«Nadie puede quitarte lo que amas. Nadie puede quitártelo. En rigor, a mí me han ido haciendo como soy las personas que amé. Lo que has amado es lo que te sostiene, lo que has amado, esa será tu herencia y nada más».

Esto solo puede ser verdad si estamos convencidos de que cada acto de amor verdadero es una huella de eternidad. Una semilla de vida indestructible que viene a florecer y fructificar tras la muerte.

Pero también la presencia del amor en la muerte se da en su forma de «amor recibido». No siempre este amor está visible y es consciente: la muerte más trágica y triste es aquella que se produce en total soledad y abandono. Pero esta muerte ¿se puede producir realmente?...

Nos quedamos con la imagen de Jesús muriendo en la Cruz. Después de haber amado tanto, gritó al Padre: ¿por qué me has abandonado? Siguió amándole y entregándole su Espíritu. Estaban presentes quienes más le amaban, un grupo de mujeres y un discípulo. Es el modelo del bien morir, la muerte impregnada de amor.

Tiene sentido, pues, orar la muerte y el recuerdo de los seres amados ya fallecidos. El monje y poeta argentino Mamerto Menapace tenía razón al escribir:

«Cuando un árbol se va del patio familiar deja en pie un gran hueco de luz. Para quien no compartió nada con él, allí simplemente no hay nada. En cambio, para los que se cobijaron a su sombra o compartieron su presencia rica en recuerdos, ese hueco de cielo abierto lo vuelve a hacer presente en cada amanecer. Buscándolo, nuestros ojos tropiezan quizá con una estrella lejana que se ha quedado en el cielo, naufraga de la noche que ahora se ha vuelto día. ¡Cuántos huecos de cielo abierto, tenemos los que cada vez avanzamos más encorvados!»

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

CONSELL D'ECONOMIA DE LA PARRÒQUIA DE
SANT BARTOMEU I SANTA TECLA DE SITGES

«S'ha de potenciar i donar a conèixer la tasca social i d'acompanyament que duu a terme l'Església»

Quina importància té col·laborar en la Diada de Germanor?

La seva importància és cabdal, atès que és el mitjà de sosteniment directe de la Diòcesi, junt amb l'assignació tributària voluntària que s'efectua en el moment de la presentació de la renda personal.

Quina és la finalitat bàsica i necessària del Dia de l'Església Diocesana?

La finalitat bàsica és el sosteniment de la Diòcesi, cuidant el Bisbat de la seva administració per les diverses finalitats, i, per tant, serveix per ajudar totes i cada una de les parròquies que ho puguin necessitar, promovent el sentit de pertinença i responsabilitat de tots els fidels en aquest projecte comú.

Com explicariu què és «el fons comú»?

El fons comú, com bé indica el seu nom és, en paraules ben senzilles, l'aportació dinerària que efectuen els fidels a la bossa comuna de la Diòcesi i que serveix d'ajuda per al funcionament, sosteniment i manteniment de les despeses que comporta l'Església de Sant Feliu de Llobregat, entenent com a tal des del propi bisbat com a seu de la Diòcesi, com les parròquies, centres de culte o espais propietat o cedits a l'Església i entitats com poden ser Càritas o grups parroquials diversos.

Moltes vegades es difon una mala imatge de l'Església i, a més a més, es té vergonya a l'hora de testimoniar obertament la nostra fe i la pròpia pertinença a l'Església. Per contrarrestar aquesta afirmació, i tenint en compte que el proper diumen-

ge 12 de novembre celebrarem la Diada de Germanor, quins són els motius per esborrar aquest pensament negatiu?

Potenciar i donar a conèixer aquesta tasca social i d'acompanyament que ha de dur a terme l'Església; que no tan sols tinguem la imatge de les celebracions i serveis religiosos, que també s'ha de tenir present, i com més fidels aplegui millor, sinó que s'ha d'anar més enllà tot i que és difícil donar la volta a una percepció actual de la nostra societat d'una Església, a vegades una mica tancada en si mateixa, amb actuacions a vegades reprovables o gens exemplars, i que en alguns casos també s'han magnificat o tergiversat. No ajuda gens tampoc l'agnosticisme actual de la nostra societat. L'Església, com a institució humana i assumint errors, ha de ser lloc de trobada, mai de ruptura, i oberta a tothom. Crec que el papa Francesc ens alligona constantment per seguir en aquesta línia.

Una de les activitats fonamentals i importants és la «Caritat assistencial». La nostra diòcesi atén més de 130.000 persones i 90 centres que requereixen la nostra ajuda econòmica per tal que l'Església de Sant Feliu de Llobregat disposi dels recursos necessaris per continuar la seva tasca. Quines altres activitats destacaríeu que són bàsiques i on l'Església de la nostra diòcesi s'implica?

La implicació de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, i per extensió la Parròquia com a institució més propera amb la població, sigui o no creient, es pot fonamentar en diversos eixos com poden ser diverses activitats culturals, concerts que es puguin celebrar a les nostres instal·lacions, acollida de grups de cant coral, d'ajuda com pot ser Càritas, de cessió d'espais a associacions amb problemes com la droga o l'alcohol, i també participant i implicant-se en diverses celebracions festives. És bàsic el contacte amb la diversitat, que ens aporta el coneixement mutu i la relació. És difícil que algú vingui a casa si no ens coneixem abans.

Actualment des del Consell d'Economia de la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges, creieu que les aportacions que fan els fidels són suficients per al sosteniment de l'Església del nostre bisbat, o caldria una implicació més forta?

Mai són suficients les aportacions que ens facin els nostres fidels. Hem de tenir molt en compte que les despeses de funcionament, manteniment i sosteniment cada vegada són més cares pels costos a l'alça que experimenten constantment, i les necessitats cada vegada són més grans, sense oblidar que la baixada de fidels a les nostres celebracions fa que amb un nombre més petit s'hagi d'arribar a atendre les mateixes necessitats incrementades de preu. Avui hi ha parròquies que difícilment poden pagar-se per mitjans propis les despeses bàsiques com els subministraments. Per això, és important la col·laboració en aquesta Diada de Germanor.

Bisbe Agustí: «Heu de ser valents i no heu de tenir por»

El diumenge 5 de novembre passat, a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat es va

viure una gran festa de l'Esperit. 25 joves varen rebre el sagrament de la Confirmació de mans del nostre bisbe.

Des del primer moment es va viure un clima de festa i joia. En arribar, el Sr. Bisbe va anar a saludar a cadascun dels joves. Els futurs confirmats van agrair el detall.

L'Eucaristia va començar amb unes paraules del rector d'Olesa de Montserrat, Mn. Esteve Fernández, que van servir per donar la benvinguda al bisbe Agustí. A l'homilia, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, entre d'altres aspectes, els convidà a escoltar la crida del Senyor i a seguir el camí de la vida consagrada o el sacerdocí: «Heu de ser valents i no heu de tenir por», va apuntar el bisbe Cortés.

Al final de l'Eucaristia es va regalar a cada jove un record commemoratiu de la jornada. Un gran aplaudiment de tota l'assemblea va culminar l'acte de la Confirmació.

10 anys de Càritas Diocesana de Sant Feliu

Durant aquest 2023, Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat ha celebrat 10 anys des de la seva creació. Per commemorar-ho hi ha hagut diversos moments, des de l'Eucaristia celebrada el dia que es complien els 10 anys, una trobada al Monestir de Montserrat que va aplegar més de 400 persones voluntàries de Càritas, un acte més institucional a Vilafranca del Penedès amb un concert a la basílica de Santa Maria de la capital de l'Alt Penedès, fins a arribar el dissabte 5 de novembre passat a la festa familiar celebrada al Prat de Llobregat.

En aquesta celebració més festiva es va convidar també a participants i persones acompanyades per Càritas, en els diversos equipaments i projectes de Càritas a la nostra diòcesi. Durant el matí es van realitzar diversos tallers adreçats als infants i hi va haver l'actuació d'un grup d'animació. La jornada va acabar amb un dinar compartit.

Aquest acte va ser possible gràcies a la col·laboració de Càritas i la parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat, i del MCECC que va col·laborar en la dinamització dels tallers.

La música fomenta el sentit comunitari

El dissabte 11 de novembre passat va tenir lloc, a la Casa de l'Església, la 12a Trobada d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, organitzada per la Delegació de Litúrgia. Es tracta d'un encontre anual de totes les persones que col·laboren en les celebracions litúrgiques a les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi.

El títol va ser «La importància de la música, per a la vida i per a la pregària litúrgica». Aquesta sessió va servir per deixar constància que la música no és un luxe sinó un element que ens permet expressar-nos i comunicar-nos a nosaltres mateixos. En concret, en la celebració litúrgica fomenta el sentit comunitari identificant-nos com a Poble de Déu. L'assemblea litúrgica amb la participació comuna en

els gestos, aclamacions i cants manifesta la seva condició de poble aplegat per a la lloança a Déu. Per aquest motiu, cal cercar l'excel·lència musical, això sí, tenint en compte les limitacions de cada parròquia.

L'objectiu d'aquesta trobada és oferir un espai de formació a aquests animadors en benefici de tota la comunitat. Tal com diu el Concili Vaticà II: «... Cal tenir molt en compte aquesta participació plena i activa de tot el

poble. La litúrgia és, en efecte, la font primera i necessària, d'on els fidels treuen un esperit veritablement cristià; i, per això, els pastors d'ànimes els hi han d'encaminar constantment, en tota l'activitat pastoral, per mitjà d'una formació adequada» (*Sacrosanctum concilium* 14). Igualment, el papa Francesc va adreçar el 2022 una Carta apostòlica a tots els fidels laics sobre la necessitat d'una formació litúrgica seriosa i vital del Poble de Déu que duu per nom *Desiderio desideravi*.

Enguany, la xerrada ha anat a càrrec d'Andreu Martínez, osb, monjo de Montserrat, que coordina les trobades d'animadors de cant per a la litúrgia que es fan a l'abadia montserratina.

La jornada va comptar amb la presència del bisbe Agustí a l'hora de la salutació i la pregària inicial.

AGENDA

► **Cadena de Pregària per les Vocacions: «La Vocació, Font de nova vida».** Dia de Pregària per les Vocacions a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, aquest diumenge 19 de novembre i el proper dimecres 29 de novembre de 2023.

► **El Premi Ratzinger 2023 és per a Francesc Torralba i Pablo Blanco.** El Premi Ratzinger 2023 l'han atorgat als filòsofs i teòlegs Francesc Torralba Roselló i Pablo Blanco Sarto. Els guardons es lliuraran el proper 30 de novembre, a la Sala Règia del Palau Apostòlic de la mà del Secretari d'Estat, el cardenal Pietro Parolin.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1M 1,11-16.43-45.57-60.65-67 / SI 118 / Lc 18,35-43]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, vgs. i mrs. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ Dimarts [2M 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10]. Presentació de la Benaurada Verge Maria al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Dimecres [2M 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19,11-28]. Santa Cecília, vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentis-tes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dijous [1M 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prevere jesuïta i mr.

24. ■ Divendres [1M 4,36-37.52-59 / SI: 1Cr 29 / Lc 19,45-48]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i company mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermína, vg. i mr.; santes Flora i Maria, vgs. i mrs., a Còrdova.

25. ■ Dissabte [1M 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40]. Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr., titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs; beata Júlia, rel. camaldulenca; sant Erasme, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. □ Diumenge vinent, Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.) [Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Sirici, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

Diuenge XXXIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança»

Podria semblar, a primera vista, que l'evangeli d'avui parla de diners (llegim *milions*) i de com nosaltres hem de guanyar més diners a partir dels que ja tenim. Però el text original parla de *talents* una paraula que indica una moneda però també les nostres capacitats, tot allò que tenim, tot allò que Déu, l'amo ens ha donat. Podem parlar de dons naturals, del do de la fe, dels carismes, de l'evangeli que hem de fer arribar a tothom, dels germans als que hem d'ajudar, de les nostres responsabilitats... Tot són talents/milions que ens ha donat l'amo. El que cal és que ho posem tot al servei del Regne de Déu, al servei dels germans sense deixar-nos endur per la peresa, la rutina o la comoditat de no voler arriscar-nos gens. El que denuncia l'amo a l'últim dels seus criats és precisament això: *Ets un administrador dolent i gandul*. Ni tan sols s'ha molestat per dur els diners al banc. Com veiem l'amo no valora tant el resultat com l'esforç, el treball, la dedicació, l'entrega a la nostra tasca. L'elogi és: *Ets un administrador bo i de confiança*. En canvi a l'últim li diu: *Ets un administrador dolent i gandul*. En aquest sentit podem llegir l'elogi que fa la primera lectura de la bona esposa (només en llegim un fragment): *Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa i els seus dit agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents*. Però l'autor de Proverbis valora sobretot la seva fe: *L'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis perquè l'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix*. Sant Pau en la segona lectura ens convida a no ser ganduls, a no dormir: *Tots sou fills de la llum i del dia. No som pas fills de la nit ni de la foscor; per això no hem de dormir, com els altres sinó vetllar i viure sobriament*. Avui ens cal prendre consciència que tots els dons, totes les qualitats, tot el que tenim és do de Déu però que ens ho ha donat perquè ho posem al seu servei i al servei dels germans, perquè doni molt de fruit en la nostra vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanyats que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i en quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolers a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú.

Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava a fora del país cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo. Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: «Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més.» L'amo li va dir: «Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.» Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: «Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyats dos més.» L'amo li va dir: «Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.» Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: «Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre.» L'amo li contestà: «Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo a fora, a la fosca.» Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents».

▶ Lectura del libro de los Proverbios (Prov 31,10-13.19.20.30-31)

Una mujer fuerte, ¿quién la hallará? Supera en valor a las perlas. Su marido se fía de ella, pues no le faltan riquezas.

Le trae ganancias, no pérdidas, todos los días de su vida. Busca la lana y el lino y los trabaja con la destreza de sus manos. Aplica sus manos al huso, con sus dedos sostiene la rueca. Abre sus manos al necesitado y tiende sus brazos al pobre. Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura; la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en público.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Dichosos los que temen al Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 5,1-6)

En lo referente al tiempo y a las circunstancias, hermanos, no necesitáis que os escriba, pues vosotros sabéis perfectamente que el Día del Señor llegará como un ladrón en la noche. Cuando estén diciendo: «paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, de forma que ese día os sorprenda como un ladrón; porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no somos de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no nos entreguemos al sueño como los demás, sino estemos en vela y vivamos sobriamente.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus siervos y los dejó al cargo de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos, a otro dos, a otro uno, a cada cual según su capacidad; luego se marchó. El que recibió cinco talentos fue enseguida a negociar con ellos y ganó otros cinco. El que recibió dos hizo lo mismo y ganó otros dos. En cambio, el que recibió uno fue a hacer un hoyo en la tierra y escondió el dinero de su señor.

Al cabo de mucho tiempo viene el señor de aquellos siervos y se pone a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco». Su señor le dijo: «Bien, siervo bueno y fiel; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor». Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; Mira, he ganado otros dos». Su señor le dijo: «¡Bien, siervo bueno y fiel!; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor». Se acercó también el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces, tuve miedo y fui a esconder tu talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo». El señor le respondió: «Eres un siervo negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádselo al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobraré, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese siervo inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes».